

нитъ окончателно била лишена отъ французския престолъ, станалъ първъ измежду недоволнитъ, а по распоръжданието на Тюрго, недоволни били и дворътъ, и всичката аристократия, и духовенството, и парламентитъ, и цеховетъ еснафи, и всичкитъ, освѣнъ селянитъ и пролетаритъ, които въ онова време още нѣмали право да разсжждаватъ за господарственнитъ въпроси. Карлъ и придворнитъ захванали да дѣйствуватъ на кралятъ съ ежедневни въздишки за гибелнитъ преобразования на неосторожния министръ, а другитъ недоволни аристократи захванали да вълнуватъ народътъ, за да покажатъ на кралятъ до колко дѣятелността на Тюрго е противъ желанията на нацията и опасно за общественото спокойствие. Дѣйствително, народътъ по безграничната си наивностъ захваналъ да шуми по улицитъ на Парижъ за въ полза на самитъ онези привилегии, които го морили отъ гладъ. Всичкото това вълнение омръзнало на Лудвика и министерството на Тюрго ся поддържало всичко една и половина година; щомъ Тюрго си далъ оставката, изведнѣжъ ся вѣцарила старата система на управлението, съ всичкия си блѣсъкъ и съ всичката си величественна неподвижностъ. Неккеръ захваналъ да поправява финансийтъ съ нови заеми; Калоннъ поощрявалъ съ съвѣтитъ си придворната роскошь, като казвалъ, че само роскошността поддържа кредитътъ, и че кредитътъ е необходимъ за съществуванieto на господарството. Въ време на първото си мивистерствуване, Неккеръ, засѣлъ на различни мѣста до 50 милиона и найъ послѣ